

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 591/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/24/2004 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 206/2012 zo 7. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2012 doručená sťažnosť P. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/24/2004 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 3 Cdo 206/2012 zo 7. augusta 2012.

Keďže sťažnosť neobsahovala náležitosti požadované ustanoveniami § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd vyzval JUDr. P. V., B., ktorý bol v sťažnosti uvedený ako právny zástupca zastupujúci sťažovateľa, na jej doplnenie.

Menovaný advokát listom doručeným ústavnému súdu 22. novembra 2012 oznámil, že z jeho strany k prevzatiu právneho zastupovania sťažovateľa v označenom konaní pred ústavným súdom nedošlo a že o tejto skutočnosti informoval aj sťažovateľa.

Následne bol 26. novembra 2012 ústavnému súdu doručený list sťažovateľa, v ktorom uviedol, že i keď takéto konanie a postup nepovažuje za súladné s riadnym výkonom advokácie, neostáva mu nič iné, ako rešpektovať stav odmietnutia jeho zastupovania v konaní pred ústavným súdom, a že žiada o ustanovenie advokáta na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ sa uvedenou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/24/2004 a ústavnému súdu navrhuje, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, čo odôvodňuje tým, že okresný súd dosiaľ „*nekonal zákonom ustanoveným postupom*“ o jeho návrhu na zmenu exekučného titulu z 31. januára 2004. Tomuto návrhu bola najskôr okresným súdom pridelená nesprávna spisová značka (8 C/24/2004), ale následne bol pripojený k veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 Er/27/1999.

Okresný súd uznesením č. k. 1 Er/27/1999-68 zo 6. júla 2010 návrh na zmenu exekučného titulu zamietol, čo na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 17 CoE/223/2010-84 z 30. septembra 2010 potvrdil (rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 20. novembra 2010, pozn.). Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré však najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 206/2012 zo 7. augusta 2012 odmietol, čo odôvodnil tým, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a že vady konania nezistil.

Sťažovateľ uviedol, že „*z hľadiska ústavnosti, a to garancie základného práva sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1, ale aj z pohľadu medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky najmä záväznosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru je potrebné posúdiť, či dovolaním napádané rozhodnutie... je skutočne rozhodnutím, proti ktorému zákon dovolanie nepripúšťa, respektíve posúdiť, či sú dané v konaní o návrhu sťažovateľa zo dňa 31. 01. 2004 také skutočnosti, ktoré sú spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) O. s. p.*“.

Sťažovateľ taktiež žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 206/2012 zo 7. augusta 2012 bolo porušené jeho základného právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé

súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a jemu predchádzajúce rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Preskúmaním sťažnosti ústavný súd dospel k zisteniu, že petit nezodpovedá jej odôvodneniu. Sťažovateľ sa síce domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/24/2004, avšak ďalej uvádza, že o dôvodu mylného zápisu bolo o jeho návrhu rozhodované okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er/27/1999.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že o sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie totožných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 27/1999, už rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 513/2011-11 z 22. novembra 2011, keď sťažnosť ako oneskorene podanú odmietol. Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v tejto časti podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde neprípustná.

2. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 206/2012 zo 7. augusta 2012, pričom uvádza, že *„z hľadiska ústavnosti... je potrebné posúdiť, či dovolaním napádané rozhodnutie... je skutočne rozhodnutím, proti ktorému zákon dovolanie nepripúšťa, respektíve posúdiť, či sú dané v konaní o návrhu sťažovateľa zo dňa 31. 01. 2004 také skutočnosti, ktoré sú spôsobilým dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f) O. s. p.“*

V uznesení č. k. III. ÚS 110/2012-16 z 13. marca 2012 ústavný súd sťažovateľovi ozrejmil, v čom spočíva podstata označených práv a aká je úloha ústavného súdu ako garanta ústavnosti pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V tomto rozhodnutí ústavný súd okrem iného uviedol aj to, že: *„Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 145/2010, II. ÚS 324/2010).“*

Z uvedeného dôvodu ústavný súd nepovažuje za potrebné podrobne citovať právne závery najvyššieho súdu vyjadrené v napadnutom rozhodnutí, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a že vady konania nezistil, ale obmedzuje sa na konštatovanie, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a nejde ani o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Postup najvyššieho súdu v danom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľa.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. O prípadnom porušení práva podľa čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého princípov spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže v danom prípade k tomu nedošlo, ústavný súd z rovnakého dôvodu odmietol sťažnosť aj v tejto časti.

Sťažovateľ požiadal ústavný súd listom z 26. novembra 2012 o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. K tejto žiadosti ústavný súd uvádza, že konanie pred ústavným súdom nie je spoplatnené. Pokiaľ ide o právneho zastúpenia v konaní, toto nie je v príslušnosti ústavného súdu, ale vzhľadom na obsah sťažnosti by ani prípadné právne zastúpenie neviedlo k inému právnenému názoru ústavného súdu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2012